

“ဘယ်သူမှ အဲလောက်ကံမဆိုးဘူး ဟက်ရောင် . . .”

ထုံးစံအတိုင်း သူမနှင့် ကျွန်တော်စကားများနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကြီးကို ပိုးစိုးပက်စက် ရေးထားသည်မို့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။

“နင် ငါ့ကို ဟက်ရောင်တွေ ဘာတွေသုံးနေစရာမလိုဘူး ဟက်ရောင် စကားပြောရင် ဆင်ချင်ပြောပါ . . .”

“သုံးတယ် ဟက်ရောင် ဘာဖြစ်လဲ . . .”

ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ပြီမို့ ကက်ကက်လန်ရန်တွေသည် ကျွန်တော့်စကားကြားသည်နှင့် သူမမျက်နှာကြီးမူန်တင်းသွားသည်။ ပြီးနောက် သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဝါးတစ်ဖက်ပေါ်လက်ခုံနှင့် ‘ဖတ်ဖတ်’ နှစ်ချက်ချက်ကာ ခါးကို မိန်းမထောက် ထောက် မျက်စောင်းထိုးပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်

“မေပျိုဖြူ . . .”

သူမ လှည့်ကြည့်သည်။

“နင်နဲ့ ငါဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုလဲ . . .”

ဘာရယ်မဟုတ်၊ စီစဉ်မထားဘဲ ပါးစပ်ထဲက ထိုစကားလုံး ရုတ်တရက်ထွက်သွား၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လန့်ပြီး ရင်တခိုင်းခိုင်းခုန်သွားရ၏။

အစီအစဉ်မကျနစွာ ထွက်သွားသော စကားလုံးများ။ မျက်ရည်တပိုင်းပိုင်းနှင့်ပြောရတာတော့ သိပ်မကောင်း။ သူမကိုကြည့်တော့ ဘာမှ မထူးခြား။ ကျွန်တော့်ကို ခါးထောက်၍ ဘုကြည့်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“မနက်ဖြန်ကျရင် နင်နဲ့ငါ ဇာတ်လမ်းငါရေးလာခဲ့မယ် . . . ဟက်ရောင် . . .”

သူမ၏ ဂေါက်ဂက် ဂေါက်ဂက်ခြေသံများ၊ ကျွန်တော်မှာ မျက်ရည်တပိုင်းပိုင်းကြား ပျော်ဖြစ်အောင် ပျော်မိသေး၏။

ရှေး သရောအခါ ပြည်တရာဝယ် မေပျိုဖြူအမည်ရှိ သမီးကညာ တစ်ပါးသည် လွန်စွာ ဥမွတ်နုထွတ်လှပမည့်ထနေသည် ဟူလို။ ထိုမင်းသမီးလေးသည် ညအခါ မီးထွန်းမှလင်း၍၊ နေအခါ နေရောင်လာလျှင် ဝင်းနေသည်ဟူ၏။ ထို့အပြင် မင်းသမီးလေးသည် အိုင်ကျူအဆင့် တစ်ရာရှစ်ဆယ်မျှရှိသဖြင့် ညက်ရည်ညက်သွေးလည်း လွန်စွာ မြင့်မားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းသမီးလေး၏ ဖခမည်းတော်မှာ မင်းသမီးလေး၍မျှ လောက် စမတ်တွေ စွတ်ဝှစ်နေသည်ကို လူအများမြင်လျှင် ရန်ရှာမည်စိုး၍ ခုနစ်ဆောင်သော ပြာသစ်ဆောက်၍ အပေါ်ဆုံးအဆင့်တွင်ထားသည် မထင်လေနှင့်။ ခုနစ်ဆောင်ပြာသစ်၏ အောက်မှာမှ မြေတိုက်ခန်းတွင် တီဗီကက်ဆက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အစုံအလင်နှင့်ထားလေသည်။

ဤသို့ မြေတိုက်ခန်းတွင်ထည့်ထားရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၏။

ရှေးနောင်တော် ဘုရင့်၊ ဘုရင်များ၏ သမီးတော်များလည်း ထိုခုနစ်ဆောင်
သော ပြာသစ်၏အပေါ် ဆုံးဆင့်တွင် ထားကြရာမှ သူ့ခိုးကြမ်းပိုးများနှင့်တွေ့
ပြီး ကြိုက်လိုကြိုက်၊ အဆောင်တံခါးစောင့်နှင့်တွေ့ပြီး ညားလို့ညားဖြစ်လွန်
လွန်း၍ ပြာသစ်၏အောက်တွင် မြေတိုက်ခန်းတူးကာ တစ်ပွေတည်းထား
လေသည်။

နှစ်များကြာလာသည်နှင့် မင်းသမီးလေးမှာ ပျင်းတော်မူလာလတ်
သဖြင့် ခမည်းတော်အား . . .

“ဖေဖေဘုရား ဖေဖေ ဘုရား သမီးတော်တစ်ယောက်တည်း
စံမြန်းရတာ ပျင်းတော်မူလတ်ပြီဖြစ်ပါ၍ ကာရာအိုကေတစ်ဆင်စာဝယ်
ပေးတော်မူပါဘုရား၊ နို့ပေတဲ့ အခွေဝယ်သည့်အခါ ဟိုမော်ဒယ် မပါသည့်
ခွေကို ရွေးဝယ်ပေးပါဘုရား အဲဒီမင်းသားအကြည့်က သမီးတော် ကြက်သီး
ထလွန်းလို့ပါဘုရား . . .”

ဟုဆို၍ ဖခင်ဘုရင်ကြီးထံတွင် အတင်းပူစာ၍ ခမည်းတော်မှာ
လည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး ကာရာအိုကေတစ်လုံးဝယ်ပေးလိုက်ရလေ
သည်။

ထိုသို့ဖြင့် သမီးတော်ကလေးမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တင်ဇာမော်၏
အချစ်ကျောင်းသူဟစ်လိုဟစ်၊ ဆုန်သင်းပါ၏ ဒမ်ဘီဒီဟေး ဆိုလိုဆို၊ ပိုးအိစ်
၏ အို . . . ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး အစချီ မကိစန္ဒာသီချင်းကို အော်လိုအော်၊ တင့်
တင့်ထွန်း၏ ကလေးအတွေးသီချင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရင်ကွဲနာအပြည့်
ပေးလိုပေးနှင့် ခုနစ်သံချီ တုန်းတုန်းတစ်တစ် သီဆိုဟစ်လတ်ရာ (စိတ်ပါ
လျှင် ထကသေးသည်ဟူ၏) ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သော
ငရဲကျော်စွာမှ . . .

“ဤအသံသည် ပုရစ်လေလား၊ ဖားလေလား . . .”

ဟူ၍ ခွဲခြားမသိနိုင်၍ ဝင်ရောက်ချောင်းကြည့်ရာမှ . . .

“အို . . . အလို . . . ဟာ . . . ပလုတ်တုတ် . . .”

အစချီသော အာမေဇိုတ်သံအစုံဖြင့် ရေရွတ်မိပြီး . . .

“ဟယ် . . . ငါ့တစ်သက်မှာ ဤကဲ့သို့ချောမောလှပ ဥမွတ်နုထွတ်

ပျဉ်ထနေသော မိန်းမပျိုမျိုး ငါ မမြင်ဖူးသေး . . .”

“လူပင်လေလော၊ နတ်လေလော . . .”

ဟု ခွဲခြားရခက်ပြီး နံဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ခုနစ်ပြည်ထောင်
မင်းအပေါင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ထိုသတင်းကြားသည်နှင့် ‘ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဟာ ဆိတ်လိုပဲ
မမြန်ရင်တောင် တစ်လုပ်မြည်းမည်’ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသော ခုနစ်ပြည်
ထောင်မင်းအပေါင်းမှ ပြည်တရာကို ပိုင်းရံ၍ မင်းသမီးကို ပေးမည်လော
ငါတို့နှင့် စစ်ခင်းမည်လောဟု တောင်းခံလတ်သော် ပြည်တရာမင်းကြီး
လည်း ချွေးပျံ့လတ်တော့၏။

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ မင်းသမီးလေး မေပျိုဖြူကို တိုင်ပင်လေ
ရာ

“မပူလေနှင့်ဒက်ဒီ ဤအမှုကို သမီးကိုယ်တိုင်ရှင်းပေးပါမည်။
သူတို့ကို သမီးတော် မေးခွန်းတစ်ခွန်းမေးမည်။ ဤမေးခွန်းဖြေနိုင်သူအား
သမီးတော် လက်ဆက်ယူပါမည် . . .”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မင်းကြီးလည်း အိုင်ကျူတစ်ရာရှစ်ဆယ်ထိရှိသော
မင်းသမီး၏ စကားကိုယုံပြီး . . .

စစ်ခင်းရန်လာသော လေဒီအင်ဂျမ်းတဲမန်းမင်းအပေါင်းတို့
ခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့နှင့် စစ်ခင်းရန်လည်းအလိုမရှိ။ သမီးတော်
ကို ခုနစ်ပြည်ထောင်ပိုင်းပေးရန်လည်း လောက်ငှမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်
အသင်တို့အား သမီးတော်မှ မေးခွန်းတစ်ခုမေးမည်။ ထိုမေးခွန်းကို မင်းညီ
မင်းသားမှမဟုတ်၊ မည်သူမဆို ဖြေဆိုနိုင်ပါက သမီးတော်နှင့်လက်ဆက်
ပေးမည် . . .”

“ခူ . . .”

ဟုကြေညာလိုက်သောအခါ မင်းနှင့်တစ်ကွ ပြည်သူများပါလှုပ်
လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရလေသည်။ နောက် ဤစာမေးပွဲကို လူတိုင်းဖြေဆိုချင်
စိတ်များ ပြင်းပြလျက်ရှိကြပြီး တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး လက်လှမ်းမီရာ စာအုပ်
စာတမ်းများ ရှာဖွေဖတ်ရှုနေလတ်သည် ဟူ၏။

ဤသို့ဖြင့် မင်းသမီးမေပျိုဖြူမေးခွန်းထုတ်မည့်နေ့တွင် လူများ မည်မျှ များပြားလှသည်ဆိုသော် ကြက်ပျံမကျ၊ ငှက်ပျံမကျ မန်ဒါလီပျံမကျ၊ ဘာပျံပျံ မကျလောက်အောင် ရှိနေလေသည်။

အားလုံးလူစုံသောအခါမှ ပြည်တရားမင်းကြီးက ရှေ့ထွက်၍ မိုက်ခွက်ကိုစမ်းသည်။

"ဟယ်လို . . . ဓာတ်ဆီတင် . . . ကျွီ . . ."

"ဟေ့ကောင် စက်ထိန်းတော်ကြီး . . ."

"မှန်လှပါ . . . တော်ရာက စေးလျက်ပါ . . . ဘုရား . . ."

"အိမ်း . . . ဒါဖြင့် အက်လဂိုးတော်ကို နည်းနည်းလျှော့လေလွယ် . . ."

"အမိန့်တော်ပြတ်အတိုင်းပါဘုရား . . ."

ဘုရင်မှ နန်းလေ့နန်းဟန်နှင့် ပြော၏။ အားလုံးအဆင်သင့်

ပြန်

"သမီးတော်ကို လိုချင်လှသော ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းအပေါင်းနှင့် ပျံသူများခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်တရားမင်းကြီးသည် သမီးတော် တစ်ဦးသာ မမြင်ခဲ့ပေသည်။ သို့ပေသောကြောင့် ဤသမီးတော်ကို ချစ်လွန်လှစွာ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်၊ မီးခြစ် ခြစ်လျှင်ပင် အောက်မှ မခြစ်စေခဲ့ပါ . . ."

မင်းကြီး၏ စကားကြောင့် ကြားနာသူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ပြီးနောက် အချင်းချင်းလက်တို့ပြီး

"ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ ဘာမွေးမှ မီးမလောင်တာနဲ့ မီးခြစ်အောက်နှိပ် ပြီးတောင် မခြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ . . ."

"ဟိကွာ . . ."

"ဘယ်မွေးတုံး မင်းဟာမဖွယ်မရာ . . ."

"ဟေး မွေးလေ၊ မေးမွေး . . ."

"ဟယ် . . . မိန်းမမှာ ဘယ်နယ်မေးမွေးရှိရမှာလဲ . . ."

"ပြောလို့ရပလားကွ၊ ဘုရင်သမီးတော်ဆိုတော့ သူများထက်ထူး

ပြီ . . ."

"တော်ပါကွာ . . . ဟိုမှာဆက်ပြောနေပြီ၊ အသေအချာနား ထောင် . . ."

"ဤကဲ့သို့ တယုတယထားခဲ့သော မင်းသမီးကို ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတပေါင်းမှလိုချင်လတ်သည်ဆိုခဲ့သော် ထိုမင်းများပင်မကဘဲ လူတိုင်းစေ ဖာခွင့်အရေးအနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ သမီးတော်ကို အလှူအတန်းကြီးသဖွယ် ချကျွေး . . . အဲလေ ပေးဝေလိုလှပေသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သည့် အရေး ပို၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး၊ တစ်ဦးတည်းသာပိုင်ဆိုင်စေရန် ရည် သန်၍ သမီးတော်၏အမေး အဖြေပေးနိုင်သူသာ ပဟေဠိအဖြေညို၍ လက် ဝယ်အပ်ပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ကြွရောက်လာသူမပျင်းရိရလေအောင် အတင်းညှိကာ တင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။ အသစ်လူကြီးထိန်းတဲ့ စစ်သူကြီး ယိမ်းဆိုတာပြု . . ."

စစ်သူကြီးများအားလုံးတန်းစီလျှင် 'ရှာပုံတော် မင်းသားကြီး' သီချင်းနှင့် ကပြအသုံးတော်ခံကြလေသည်။ ပြီးနောက် အရိုးတစ်ကျိပ်က နောင်တစ်ချိန်တွင် Hip Hop မည်သော သီချင်းကို သံချပ်ဟန်သံချပ်မာန် ဖြင့် သီဆိုကြပြန်သည်။ သူတို့နောက်မှာမှ အလှူများတွင် ဒန်အိုးဖုံးလိုက် ပွတ်ရသော အရိုးအေးစိုးမှ ဒန်ပြားပွတ်၍ တီးလုံးလိုက်ပေးသည်။

အားလုံးပြီးတော့မှ သမီးကညာအခါမလင့်စေနဲ့ စကားနှင့်အညီ မင်းသမီးတော် မေပျိုဖြူမှ 'ကိုကိုယောက်ျားမဟုတ်ဘူး' သီချင်း သီဆိုကာ တက်လာ၏။ သီချင်းဆုံးမှ သမီးတော်မှ အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး . . .

"သမီးတော်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်အားပေးချင်တဲ့ ပရိသတ်များ . . ."

"အားပေးချင်တာပေါ့ကွာ . . ."

သူ့စကားမဆုံးမီ ကာလသားများထံမှ အံကြိတ်သံကြီးများနှင့် ထ အော်သည်။ မင်းသမီးလေးက ခစ်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ပြီး . . .

"အားလုံးကို သမီးတော်မှ မေးခွန်းတစ်ခုပေးပါမယ်၊ အဲဒီမေးခွန်း ဟာ အင်မတန် စာပေဗဟုသုတကြွယ်ဝသူမှ သိနိုင်မယ့်မေးခွန်းပါ။ ပျူစာ၊ ကျောက်စာ သက္ကတစာများ၌သာ တွေ့ရမယ့်စာမျိုးပါ။ မေးခွန်းကိုအသေ

အချာနားထောင်ပေးပါရှင်..."

အားလုံး မီးတိုရေနှင့်ငြိမ်းသတ်သလို တစ်မမဟုတ်ခြင်း ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ မင်းသမီးက အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး မေးခွန်းကိုမေးသည်။

"တုတ်နံရံတစ်ခုက အုတ်နံရံတစ်ခုကို ဘာပြောသလဲ..."

မင်းသမီး၏ အမေးကြောင့် အားလုံးခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်၏။

"ဒါကျောက်စာထဲမှာပါတဲ့ ရှင်အရဟံကြွလာခြင်းထဲက မေးခွန်းဖြစ်မယ်..."

"မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ငါ့ရဲ့ငါ့ဆယ်ထဲကဖြစ်မယ်..."

"သေချာပါပြီ။ ဒါ ငါဖတ်ဖို့ ကျန်နေတဲ့ ဂျပန်ခေတ် အဲလေ ပုဂံခေတ်နံရံဆေးရေးထဲကပဲ..."

စသည်ဖြင့် ဆူညံကုန်၏။ မည်သူကမှ တိကျသောအဖြေကိုမရ။ ဤတွင် မင်းသမီးကို ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့သော မုဆိုးငစဉ်ကျော်စွာက ဖျတ်ခနဲ အလင်းပွင့်ကာ လျင်မြန်စွာထ၍...

ဒါ မောင်ကောင်းထိုက်၊ ဟာသပဒေသာထဲက မေးခွန်းပဲဟုတွေးမိပြီး...

"မေးခွန်းအဖြေကို ကျွန်တော်မျိုးသိပါတယ် ဘုရား..."

ဆိုတော့ တအံ့တဩနှင့် ငစဉ်ကျော်စွာကိုကြည့်ကြသည်။ ငစဉ်ကျော်စွာက ရင်ကိုကော့၍...

"ဤမေးခွန်းသည် ချစ်သောမိ ဟူသောစာအုပ်တွင်လည်းပါရှိမိ၍ မောင်ကောင်းထိုက်ဟာသပဒေသာထဲတွင်လည်းပါရှိခဲ့ပါသည်။ သူ၏အဖြေမှာ..."

မင်းရဲ့ ငါလမ်းထောင့်မှာ ဆုံမယ်... ဖြစ်ပါတယ်..." ဆိုတော့

မင်းသမီးလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

"မှန်ပေတယ်။ စာပေရေးရာ၌ နှံ့စပ်သူပေပဲ..."

ဟူ၍ မြွက်ကြား၏။ ဒါကို မုဆိုးငစဉ်ကျော်စွာမှ ရင်ကိုကော့ပြီး...

"မှန်ပါ မောင်ကောင်းထိုက် ဟာသပဒေသာကိုသာ Crazy ဖြစ်၍ အတွဲတစ်ခုအတွဲဆယ့်ခြောက်ထိ အများနှင့်စကားပြောရာ၌ ဘလွတ်ရွတ်

ပြန်ပြောနိုင်ရန် အာရုံဆောင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သောမိကိုတော့ ဤအစွဲနားဝရှိထား၍ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်..."

ဆိုတော့ ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်များမှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ထူ၍

"သေပါတော့ကွာ ငါ့မှာကျောက်စာကများ မေးမလား၊ အရုပ်စာကများ မေးမလားဆိုပြီး မအိပ်မနေကျက်လာရတာ အခုတော့ မောင်ကောင်းထိုက် ဟာသပဒေသာနဲ့မှခံရတယ်..."

"အေးလေကွာ ငါ့မှာတော့ ရောမခေတ်က ပေစာ၊ ကျောက်စာ၊ နံရံဆေးရေးထိ လေ့လာခဲ့ရတာ မျက်တွင်းကိုချောင်ကရော့... ဒီလိုမျိုး သိရင် ဟာသစာအုပ်တွေချည်းစွတ်စက်ဖတ်ပါတယ်"

"အူနဲ့ကျွဲခတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှယ် ငါ့မှာတော့ ပါဠိတွေကျက်လိုက်ရတာ၊ အခုတော့ အခုတော့..."

ဟူသောအသံများ ဆူညံ သွားလေသည်။ ထိုတော့မှ ဘုံရင်ကြီးက အားလုံးကို လက်ကာပြ၍ ငြိမ် သက်စေပြီး...

"အိမ်၊ အိမ်... မုဆိုးငစဉ်ကျော်စွာ ဗဟုသုတအရာမှာတော့ မောင်ကောင်းထိုက်စာအုပ်ဆယ့်ခြောက်အုပ်ကြီးများတောင် ဖတ်ထားတာ မရှိတော့ ပြောစရာမရှိပေဘူး။ နှလုံးအရာမှာ..."

မင်းတရားကြီး မြွက်၍ မဆုံးမီ မုဆိုးငစဉ်ကျော်စွာမှ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်၊ ခါးတောင်းကျိုက်၍ ဝင်ပြောသည်။

ဒါကို မင်းတရားကြီးက

"ဟယ်... ငါပြောတာ... ငါပြောတာ အဲလေ... ငါပြောတာပါပဲလေ..."

ဟုဆိုပြီး...

"နှလုံးရည်သတ္တိအဘယ်မျှရှိသည်သိရအောင် သမီးတော်နဲ့ လက်မျှင်းထိ တစ်ခါဆက်၍ မြိုင်ရပ်တွင် ဆိုးခိုးသောင်းကြမ်းနေသော လူဆိုး အန္တရာယ်များကို နှိမ်နင်းရန် စစ်သူကြီးအရာပေး၍ မြိုင်ရပ်နှင့်စေပျား..."

"ဝေးဟေးဟေး..."

"ဝေးဟေးဟေး..."

“ကောင်းတယ်ကွ . . ဒါမှ တို့မင်းတရားကြီး . . .”

ဖလောင်းကစ် . . . မင်းကြီး သက်ရှိတ် . . .”

ဟူသော ဩဘာပေးသံများ ဆူညံရလေ၏။ မင်းတရားကြီးက လည်း ဘာရယ်မဟုတ်။ မုဆိုးဝေဠုကျော်စွာ၏ ကျက်သရေမရှိလှသော အခွက်ကို မမြင်လို၍ ဤကဲ့သို့နှင့်လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မုဆိုးကျော်ဝေဠုမှာ လှပနုမ္မတ် ဥထွတ်မုည့်ထနေသော သမီးတော်မေပျိုဖြူနှင့် လက်ချင်းကလေးသာထိကပ်ရ၍ ချက်ချင်းဆိုသလို သံချပ်ကာဝတ်စုံဝတ်ဆင်စေ၍ မြိုင်ရပ်သို့ စစ်ဦးထွက်ရလေသည်။ ထို ဝတ်စုံအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ခမျာ ဓားခုတ်ဖို့မပြောနှင့် လက်တောင်မြောက် နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် သေမှာသေချာ၏။

သူလည်း စစ်ချီထွက်သည်နှင့် နန်းတွင်းသူများက ပန်းပွားအက နှင့် ဂုဏ်ပြု၍ မင်းသမီးလေးမှ ‘အို’ဟူသော အမေဋ္ဌိတ်သံနှင့်အတူ နားထင် ကို လက်ထောက်၍ မူးလဲချင်ယောင်ဆောင်လတ်သည်ဟူသတတ်။

ဤသို့ဖြင့် ရာသီအလီလိပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ မင်းသမီး၏ မြေအောက် ခန်းလေးမှာပင် မိုးတွင်း၌ မင်းသမီးလေးအပေါ် မိုးရွာ၏။ ဆောင်းတွင်း၌ သူမ၏ အခန်းကျဉ်းထဲမှာပင် နှင်းကျ၏။ နွေရာသီ၌ နေပူ၏။ သစ်ရွက်များ ကြွေ၏။ မင်းသမီးလေးမှာ လွမ်းလှလွန်း၍ သူကြိုက်သော ကာရာအိုကေ ပင်မဆိုနိုင်။ တမိုင်မိုင်တတွေတွေနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ဤသည်ကို ကြည့်၍ ဖခမည်းတော်မှ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ် ရပြီ။

သမီးတော် ဤကဲ့သို့ငေးမိုင်နေသည်ကို ကြည့်၍ ဖခမည်းတော် ၏ စိတ်ထဲ Feel ဖြစ်လတ်သည်။

“သမီးတော် ဤကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်းမနေလတ်နှင့် ဖခမည်း တော် နောက်ထပ်လင်ပေးစားဦးမည် . . .”

ဆိုသည်နှင့် သမီးတော်လေးမှာ ချက်ချင်းပင် ရွှင်လန်း၍ . . .

“နံပါတ်တစ်ချစ်ချစ်ဟာလည်း နံပါတ်နှစ်ချစ်ချစ်ပါပဲ။ ချစ်ပြီး မုန်း ခဏထားဦး လူပျိုအပျိုချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြညားကြတာပဲ . . အခု . .

ဟူသော သံချပ်ကိုပင် ထမီနိုင်တော့သည်ဆိုပဲ ဟူသတတ်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းသမီးလေး၏ ဂုဏ်ယုအကြိမ် ကြင်ယာရှာပွဲ၌ ပြည် ပျံပြည် ဘာပေးသလိုကို မပိတ်ကြားတော့ဘဲ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းများကို သာ စိတ်ကြိုခါး ဆန်မိတစ်ရွာစေသည်။ ထိုသို့ရွေးချယ်ရာ၌လည်း ယခင် ကလေးတို့က ပပေပြုပေးခဲ့ကတစ်ခုပေး၍ ဖြေနိုင်သူကိုမှ ကြင်ယာအဖြစ်တင် မြှောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

မင်းသမီးလေး၏ ပေးခွန်းမှာရိုးရိုးကလေးပင် . .

“ကျားနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်မှာတွေ့တော့ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

မင်းသမီးလေး၏ ပေးခွန်းကို အားလုံးခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်ကြပြီး ဟိုဝတ်ပင်သည်။ ပြီးနောက် အဖြေအမျိုးမျိုးပေးကြသည်။

“ကျားနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်မှာတွေ့တော့ ဖိုက်တင်ပလေးကြတာပေါ့”

“ကျားက ဆင်ကိုခုန်အုပ်တယ်”

“ဆင်က ကျားကိုနင်းသတ်တယ်”

“သူတို့နှစ်ကောင် ဘာမှမလုပ်ကြဘူး . . . တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်ရှိန်နေလို့”

“ဟယ်လို ကိုကျားကြီးနေကောင်းလား။ ကျုပ်တို့ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေ ကြရအောင် . . .”

“ဟေ့ကောင် မင်းလမ်းမင်းသွား၊ ငါ့လမ်းငါသွားမယ် တောဘုရင် ဆိုတာ ငါကွ . . .”

သူတို့ရဲ့ အဖြေများက မင်းသမီးလေးအတွက် စိတ်ကျေနပ်စရာ တစ်ခုမှမဟုတ်။ အားလုံးကို ငြင်းပယ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ကြားလိုက် ရသောအသံက . . .

“ကျားနဲ့ ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံက လာပြန်ဖမ်း သွားတယ်”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စုပ်ပြတ်သတ်နေသော သူတောင်းစားကြီး တစ်ယောက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူလပြစ် ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားနှင့်မို့ ရုပ်ကို ဖမ်း

၍မရ။ အသေအချာကြည့်မှ မှုဆိုးဝေဇွဲကျော်စွာ...။ မင်းသမီးလေးက အဖြေလည်းမှန် ဖူးစာရှင်လည်းဖြစ်၍ ပြေးဖက်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးယား သွားလေသည်။ ဟိုက ဘယ်နှုတ်ရေမချိုးခဲ့မှန်းမှမသိတာ၊ မင်းသမီးလေး ယား၍ ကုပ်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ဝေဇွဲကျော်စွာက--

“မောင်ကြီး ခပ်ပွဲတစ်ရာ၊ အောင်ပွဲတစ်ရာမှာ ရွပ်ရွပ်ချွဲချွဲ ပုန်း အောင်း တိမ်းရှောင်ပြီး ပြန်လာတာပါကွယ်... ”တဲ့။ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းအားလုံး ပက်လက်လန်လဲကျကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သမီးတော်လေး၏ ခြေရင်းဝပ်စင်းခစားပြီး တစ်ညလွန် မြောက် တစ်မိုးသောက်သော်...။

“ဟင်...”

မင်းသမီး၏ ခြေရင်းဝပ်စင်းနေသော ဝေဇွဲကျော်စွာမရှိတော့။ သူ့ကိုယ်စား ပေရွက်ကလေး တစ်ခုသာ... ပေရွက်ထွင် ရေးထားသည် က...

ဥမုတ်နုထွတ်နေသော သမီးတော်လေးနှင့် မောင်ကြီး မထိုက် တန်။ မောင်ကြီးတွင် နှုနာခွဲကပ်နေပြီ။ သမီးတော် တော်ရာယောက်ျားသာ ရှာယူပေတော့...

ပုံ... ဝေဇွဲကျော်စွာ...

မင်းသမီးလေး လေသာဆောင်မှ အပြေးထွက်ကြည့်၊ ခွက်စုတ် တစ်ခွက်ကိုင်၍ ငူငူငိုငိုလျှောက်သွားနေသော သူဖုန်းစားကျော်စွာ...။ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်... xxx။

ဝတ္ထုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး သူမကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူမက အဝေး သို့ငေးရီလျက်...။ သစ်ရွက်ကလေးများ သူမခေါင်းအထက် တွင် ကြွနေ၏။

“နင့်ဇာတ်လမ်းရဲ့ ဥပဒေသက...”

တဖွဲဖွဲကြွနေသော သစ်ရွက်များကို သူမလိုက်ကြည့်သည်။ အမဖြေမပေးသေး။ ဇွေရာသီမိဖြစ်မည်။ သစ်ရွက်များကြွပဲကြွနိုင်လွန်း...။ အတန်ကြာမှ သူမက...

“ဒီနေ့က နင်နဲ့ငါစတွေ့တာ သုံးလပြည့်ပြီလေ...”

“မသြ...”

ကျွန်တော်တောင် မှတ်သားမထားမိ။ သူမမှတ်သားထားနိုင်သည် မှီကော့ အလေးတနက်ပြုရမည်။

သူမ၏ သက်ပြင်းချသံ...။ သစ်ရွက်ကလေးများနှင့်ရော

လျက်-

“ငါ... အိမ်မှာသုံးလအတွင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့် တောင်း ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေတာ...”

ကျွန်တော် သူမကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက် သူမမျက်နှာရှေ့ ဝေ့ဝေ့ကြွေကြွေနေသည်။

“ဒီ သုံးလအတွင်း ကျန်တာလုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်သူ ရည်းစားမထားရဘူးလေ...”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပျော်သွားမိသည်။ အမှန်တော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်ရိုက်နေခြင်းသာဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်လည်း သူမအကြောင်းသိနေပြီမို့... “ဟင်... ဒါဆို သုံးလပြည့်ပြီလေ... ရည်းစားထားလို့ရပြီ ပေါ့...”

ကျွန်တော့်၏ အလောတကြီးစကား။ သူမခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက် သည်။ သူမခေါင်းနှင့် ထိလုလုသစ်ရွက်ကလေးက ဝဲခနဲ။ ပြီးတော့ မြေပြင် သို့ ကျသွား၏။

“သုံးလပြည့်ပြီးရင် ငါလူတစ်ယောက်နဲ့စေ့စပ်ရတော့မှာလေ...”

“ဟင်...”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ရင်ခွန်သံ ကလည်း ရင်ဘတ်ကို ဒိန်းခနဲ လာဆောင့်သည်။ ပြောရန် စကားများဆွဲ အသွားပြီ။

“ဟုတ်တယ် သုံးလလွန်မြောက်ရင် ငါလူတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ရ တော့မယ်...”

အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်များဝေ့သီလာသည်။ သစ်ရွက်ခြောက် များ ပိုကြွေကျလာသယောင်ထင်ရ၏။

သူမ၏ ငိုရွိုက်သံ။ သစ်ရွက်ကြွေသံနှင့် ရောလျက်နေ၏။

“ငါ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်များ ဒီနေ့မှာ အဆုံးသတ်သွားပြီလေ...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ သူမကို

ပေါ်ကြည့်နေမိသည်။

“အိမ်ပါပဲ... နောင်ဆို နင်နဲ့ငါ ဒီလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ ရုတ်တရက်ပျက်ပါလား။ နင့်ကို အနိုင်ယူခဲ့တာကိုလည်း ခွင့်လွတ်ပေးပါ လို့ ပါပဲအောင်ပန်ပါတယ်။ ငါလွှာတော့မယ်...”

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူ သူမ၏ခြေသံများ။ ကြွေကျနေသော သစ်ရွက် များကလျား ဝဲခနဲ။ သူမနောက် လိုက်မသွားမိတော့။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကြောင့် ရွက်ကြွေတောထဲထိုင်နေမိတော့ သည်။ မျက်ရည်များက...

စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် သုံးလသာလိုတော့ သော မိန့်မဝယ်တစ်ဦးနှင့်မှ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရသော ကျွန်တော့်အဖြစ်။

တာဆို ဘာမှမသိရခင်မှာ လမ်းခွဲရလေပြီ။

ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်များကိုကြည့်ပြီး... “ဪ... သစ်ရွက်ကလေးတွေရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် ငါလည်း မင်းတို့လိုပဲ လေနှင့်ရာလွင့်လိုက်ချင်ပ...”

သစ်ရွက်များတဖွဲဖွဲကြွေကျဆဲ။ ကိုယ်ပဲလွမ်းနေ၍လားမသိ။ ပို တောင်ကြွေကျနေသလို...

ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်ကြွေနေရသလဲ သစ်ရွက်ကလေး တွေရယ်။ ငါ့ကို ပိုခံစားရစေအောင်လား...

ဟူသော အတွေးမျိုးနှင့် ဝေ့သီစွာမော့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်...”

သစ်ပင်ပေါ်မှောက်လျက် အိပ်၍ သစ်ရွက်ချင်းတစ်ခုနှင့် သစ် ရွက်များ ကျဲချနေသော ကလေးတစ်ယောက်။

ကျွန်တော်မော့ကြည့်တာမြင်တော့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟို အစ်မက နှစ်ရာဖိုးချွေခိုင်းထားတာ အစ်ကိုရဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ လွမ်းရဲ့လား...”

ဪ... သူမအလွမ်းဇာတ်ပြောချိန် အလွမ်းတွေပိုရင့်မာ အောင် သစ်ရွက်နှစ်ရာဖိုးတက်ချွေခိုင်းထားတာတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း

မျက်နှာကို မွဲမျက်ရည်သုတ်ပြီး . . .

“လွမ်း . . . လွမ်းပါတယ်ကွာ . . . ။ ပိုပြီးလွမ်းအောင် နောက်ထပ် နှစ် နှစ်ရာဖိုးလောက်လုပ်ပါဦး . . .”

“သက် ရိုက် . . . တရားသား”

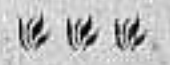
ငတိကလေးက အားရဝမ်းသာအော်ပြီး သစ်ရွက်များထပ်ကျဲချ ပေး၏။

ဪ . . . လွမ်းလို့ကောင်းလိုက်တာ . . . ။ တခြားနေရာကြည့် တော့ ပြောင်ရှင်းနေပြီး ကိုယ့်တစ်ကွက်တည်းကျမှ သစ်ရွက်တွေကြွေနေတာ ခါးအထိပါဖုံးတယ်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်သွားကြ၏။

သစ်ရွက်ချွေပေးသည့် ငတိကလည်း နေ့တွက်စီသွားလို့ အပို တောင် ချွေချနေပေးသေး . . . ။

ကံကြမ္မာက ကိုယ့်တစ်ကွက်တည်းကွက်ပြီး ထူးခြားနေပုံပြောပါ တယ်။

“ကျော် စွာ . . . ဒါ . . . ငါပြောတဲ့ ကိုရဲဝင်းလေ . . .”

နဖူးပြောင်ပြောင်၊ လူကောင်သေးသေးဖြစ်သည်။ ကြီးနေ သည်က သူ၏ လက်ဆစ်များနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးပင် . . .

သူပုံနှင့်သူဆိုလျှင် ဘာကြောင့် မိန်းမလိုချင်မှန်း စဉ်းစား၍ မရ။ ကိုရဲဝင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးကာ . . .

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကျော်စွာ။ မေပျိုကတော့ ကျော်စွာ အကြောင်းခဏခဏပြောလို့ကြားဖူးနေပါပြီ။ ကိုယ်တောင်မှ ကျော်စွာ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဦးမလို့ . . .”

ဪ . . . သူကလည်း စာရေးဆရာပဲကိုး။ ရုပ်နဲ့အလုပ်လမိုင်း မကပ်ပုံများ။ မိုနာလီလာပန်းချီကားမှာ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်သွားတပ်ထား သလိုကြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုရဲဝင်း။ မေပျို ပြောလို့ ကျွန်တော် ကိုရဲဝင်းတို့အကြောင်းကို သိထားပြီးပါပြီ . . .”

ကိုရဲဝင်းက ခပ်ဖွဖွလေးပြုံးပြီး . . .

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း ပေါ်ပြုလာရာနယ်က လွမ်းစေနိုင်ပြောသလိုပေါ့ . . . နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ကြာ ကြံကြံခံခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံး သူမပြုံးပြုံးကြီး သိမ်းပိုက်သွားတယ် ဆိုတာမျိုး . . . ဧကန္တ ဒီလူ ဒီကဗျာကို သူ့ကောင်မလေး နောက်မှာရှိချိန် မှောက်အိပ်ပြီး ရေးတာဖြစ်မယ်”

ကိုရဲဝင်းက သူ့ဘာသာသူပြောပြီး ရယ်နေသည်။ သူမကသာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ . . .

“စကားပြောကြန့်နိုးနော် . . . ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားဦးမယ် . . .”

သဘောကတော့ . . . ရှောင်ပေးသည့် သဘော . . .

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်။ ကိုရဲဝင်းကသာ . . .

‘အေးအေး . . . ကလေး ကိုယ်တို့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ် . . .’

ဟု လှည့်ပြော၏။ နောက် . . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်က စ၍ . . .

“မေပျိုဖြူကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကံကောင်းမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေပျိုဖြူဟာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ယောက်ျားဆန်သူတစ်ယောက်ပါ”

ကိုရဲဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ .

“ဒါပေမယ့် သူနဲ့ပေါင်းသင်းရမယ့်သူဆိုတော့ ကျွန်တော်သိထား တဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြပါရစေ . . .”

သူက . . .

လေပြည်က ဖြည်းဖြည်းလေးတိုက်ခတ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကလည်း လင်းချင်းနေဆဲ . . . ။ ဒီတစ်ခါတော့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျမနေ ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး ရှေ့တွင် ကလေးငယ်နှစ်ဦး အချိုရည်ဘူး ခွံအလွတ်နှင့် လိုက်ပေါက်တမ်းကစားနေကြသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် သူတို့ လှုပ်ရှားပုံကို Slow Motion မြင်နေရသည်။ ခပ်စေးစေးတွင်မှ လူကူး မျဉ်းကျားလေး . . . ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူမရှိသလောက် ကျဲပါးနေ၏။

ကိုရဲဝင်းက သူ့ဘာသာသူပြောပြီး ရယ်နေသည်။ သူမကသာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ . . . “စကားပြောကြန့်နိုးနော် . . . ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားဦးမယ် . . .” သဘောကတော့ . . . ရှောင်ပေးသည့် သဘော . . . ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်။ ကိုရဲဝင်းကသာ ‘အေးအေး . . . ကလေး ကိုယ်တို့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ် . . .’ ဟု လှည့်ပြော၏။ နောက် . . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်က စ၍ “မေပျိုဖြူကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကံကောင်းမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေပျိုဖြူဟာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ယောက်ျားဆန်သူတစ်ယောက်ပါ” ကိုရဲဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ “ဒါပေမယ့် သူနဲ့ပေါင်းသင်းရမယ့်သူဆိုတော့ ကျွန်တော်သိထား တဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြပါရစေ . . .” သူက . . . လေပြည်က ဖြည်းဖြည်းလေးတိုက်ခတ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကလည်း လင်းချင်းနေဆဲ . . . ။ ဒီတစ်ခါတော့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျမနေ ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး ရှေ့တွင် ကလေးငယ်နှစ်ဦး အချိုရည်ဘူး ခွံအလွတ်နှင့် လိုက်ပေါက်တမ်းကစားနေကြသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် သူတို့ လှုပ်ရှားပုံကို Slow Motion မြင်နေရသည်။ ခပ်စေးစေးတွင်မှ လူကူး မျဉ်းကျားလေး . . . ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူမရှိသလောက် ကျဲပါးနေ၏။

“မေပျိုဖြူကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကံကောင်းမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေပျိုဖြူဟာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ယောက်ျားဆန်သူတစ်ယောက်ပါ”

ကိုရဲဝင်းသက်ပြင်းချသည်ကို တွေ့ရသည်။ “အေးလေ . . . ကျော်စွာအဲသည်လို ရှင်းပြထားတော့လည်း နောင် သူနဲ့ဆက်ဆံရတဲ့အခါ မလွဲတော့ဘူးပေါ့ ဟားဟား ဒီတစ်ခါတော့ အမြဲလွဲတဲ့ ရဲဝင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ဘယ်ခါမလွဲ ကိုကိုရဲဖြစ်ပြီပေါ့ ဟား ဟား ဟား . . .”

ကိုရဲဝင်းက ဝမ်းသာအားရထရယ်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ သက် ပြင်းချ၍ . . .

“ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့အချက်တွေသာ အစ်ကိုဂရုစိုက်နိုင်ရင် အင်မတန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝကို အစ်ကိုပိုင်ဆိုင် ရမှာပါ . . .”

ကိုရဲဝင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ အစ်ကို . . .” ဆိုတော့ ကိုရဲဝင်းက . . .

“ဟ . . . နေ . . . နေပါဦး၊ မေပျိုဖြူကို မစောင့်တော့ဘူးလား . . .”

“မစောင့်နေပါဘူး အစ်ကို၊ သူပြန်လာခဲ့လို့ ကျွန်တော်ရှိနေခဲ့ရင် အစ်ကိုတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောလို့မရဖြစ်နေပါ့မယ်...”

ဟုဆိုရင်း...

“ဪ... အစ်ကို သူ့ရောက်လာရင် ဒီစာအိတ်ကလေးပေးပေးပါ...”

ကိုရဲဝင်းက ဝမ်းသာအားရခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဪ... အေး... အေး... ထားခဲ့အစ်ကို ပေးပေးပါ့မယ် စိတ်ချ...”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း...

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး အစ်ကို...”

ဟုဆိုရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ အပြင်ရောက်တော့ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ မေပျိုဖြူရယ်... ငါ့အလွမ်းတွေကို နင်ပြုပြုကြီး သိမ်းပိုက်ကာ...။ နေရစ်ခဲ့တော့...။

မေပျိုဖြူဖြူပြန်ရောက်လာချိန် ကျော်စွာမရှိတော့။ ကိုရဲဝင်းတစ်ယောက်သာ မျက်လုံးလည်ရွဲနှင့် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေ၏။

မေပျိုဖြူ ကိုရဲဝင်းရှေ့ထိုင်ပြီး...

“ဟင်... ကိုရဲဝင်း၊ ကျော်စွာရော...”

မေပျိုဖြူ၏စာမေးကို ကိုရဲဝင်းက သူ့ခေါင်းသာသာပင်ပေါ်သော ထိုင်ခုံကို ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ပြန်သွားပြီ မေပျိုဖြူ ခဏစောင့်ဆိုတာကို မစောင့်တော့ဘူး...”

“ဪ...”

မေပျိုဖြူလွယ်ထားသော အိတ်ကိုချ၍ ရေရွတ်သည်။ ဒါကို ကိုရဲဝင်းကပြုပြီး...

“ကျော်စွာက သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့ ကောင်လေးပဲမေပျိုဖြူ... ကိုယ့်တောင်လှနေကျရင် အရက်မျိုးချိန်းလိုက်သေးတယ်။ စာအကြောင်း

ပေအကြောင်းဆွေးနွေးရင်းပေါ့ . . . ”

ကိုရဲဝင်းစကားကို မေပျိုဖြူစိတ်မဝင်စားနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို အရိပ်အတဲခတ်တတ်တဲ့ ကိုရဲဝင်းက . . .

“ဪ . . . နောက်ပြီး မေပျိုဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောသွားသေးတယ် . . . ”

ထိုစကားကြားမှ မေပျိုဖြူ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ဘာတွေများ ပြောသွားလို့လဲ ကိုရဲဝင်း . . . ”

မေပျိုဖြူအမေးကို ကိုရဲဝင်းက နှုတ်ခမ်းမွှေး ထောင်တယ်ဆိုရုံ လေး ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေပါ မေပျိုဖြူ . . . ပြောပြမယ်လေ . . . အဲ နဲ့ပတ်တစ်အချက်က . . . ”

နီလပြည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ကိုရဲဝင်း၏ စကားသံများအစား ကျော်စွာ၏အသံကို နားထဲကြားယောင်နေမိသည်။

“မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဇာတ်ညွှန်းတွေကို ဟုတ်သည်ရှိမဟုတ်သည်ရှိ နားထောင်ပေးပါ။ ဖတ်ပေးပါ။ ဒါပေမယ့် မဝေဖန်ပါနဲ့။ ဒါကို မေပျိုဖြူက မကြိုက်ဘူး . . . ”

မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးတတ်တယ်။

“နှစ်အချက်က မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေဆင်တာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုမူတည်ပြီး ဇာတ်တွေဆင်ရင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . . ”

မေပျိုဖြူ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ ဝေ့သီလာ၏။

“သုံးက မေပျိုဖြူ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့အခါ နှစ်ခွက်ထက်ပိုမသောက်မိပါစေနဲ့။ နှစ်ခွက်ထက်ပိုသွားရင် သူ့ဗိုက်အောင့်တတ်ပါတယ် . . . ”

“လေးအချက်က မေပျိုဖြူရဲ့ ထီးကောက်ကြီးမှာ အနိပ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒင်ဆရာ စသည်ဖြင့် ပုံစံမျိုးစုံရေးထားတတ်တယ်။ အဲဒီ ထီးကြီးကို လူကြားသူကြားသူဆောင်ခိုင်းရင် ဆောင်းနိုင်ရမယ် . . . ”

မေပျိုဖြူ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာသည်။ သူ့အလိုက်ကိုသိသော

... မေပျိုဖြူ၏ အရိပ်အတဲခတ်တတ်တဲ့ ကိုရဲဝင်းက . . .

“ဪ . . . နောက်ပြီး မေပျိုဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောသွားသေးတယ် . . . ”

ထိုစကားကြားမှ မေပျိုဖြူ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ဘာတွေများ ပြောသွားလို့လဲ ကိုရဲဝင်း . . . ”

မေပျိုဖြူအမေးကို ကိုရဲဝင်းက နှုတ်ခမ်းမွှေး ထောင်တယ်ဆိုရုံ လေး ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေပါ မေပျိုဖြူ . . . ပြောပြမယ်လေ . . . အဲ နဲ့ပတ်တစ်အချက်က . . . ”

နီလပြည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ကိုရဲဝင်း၏ စကားသံများအစား ကျော်စွာ၏အသံကို နားထဲကြားယောင်နေမိသည်။

“မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဇာတ်ညွှန်းတွေကို ဟုတ်သည်ရှိမဟုတ်သည်ရှိ နားထောင်ပေးပါ။ ဖတ်ပေးပါ။ ဒါပေမယ့် မဝေဖန်ပါနဲ့။ ဒါကို မေပျိုဖြူက မကြိုက်ဘူး . . . ”

မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးတတ်တယ်။

“နှစ်အချက်က မေပျိုဖြူက ဇာတ်လမ်းတွေဆင်တာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုမူတည်ပြီး ဇာတ်တွေဆင်ရင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . . ”

မေပျိုဖြူ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ ဝေ့သီလာ၏။

“သုံးက မေပျိုဖြူ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့အခါ နှစ်ခွက်ထက်ပိုမသောက်မိပါစေနဲ့။ နှစ်ခွက်ထက်ပိုသွားရင် သူ့ဗိုက်အောင့်တတ်ပါတယ် . . . ”

“လေးအချက်က မေပျိုဖြူရဲ့ ထီးကောက်ကြီးမှာ အနိပ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒင်ဆရာ စသည်ဖြင့် ပုံစံမျိုးစုံရေးထားတတ်တယ်။ အဲဒီ ထီးကြီးကို လူကြားသူကြားသူဆောင်ခိုင်းရင် ဆောင်းနိုင်ရမယ် . . . ”

မေပျိုဖြူ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာသည်။ သူ့အလိုက်ကိုသိသော

“ကျွန်

စွာ . . . ကျော်စွာ”

မပျိုဖြူ၏ အော်သံများ၊ ကျောင်းဝင်းထဲ လိုက်ရှာကြည့်
မည်။ မတွေ့။ သူ့သွားနေကျနေရာများ

ထိုက်ထိုက်မိလောက်၊ မကျော်စွာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။

“ကျော်စွာကို တွေ့မိလား။ ကျော်စွာကို တွေ့မိလား . . .”

ကျော်စွာ၏ သူငယ်ချင်းများကို မေးကြည့်သည်။ အားလုံး အံ့အား
မပြည့်စေမိပါ။

ကျော်စွာ . . . ကျော်စွာ

မသွားသည့်အမိုး ကြားလိုကြားခြားသံကုန်ခြစ်အော်မိသည်။ သူ့
အမိလေး အကောင်အထည်လျှံတက်သွားသည်။ သို့သော် . .

ပြန်လှည့်လာမိမ့်မနေဆဲ။

၀၀၀

ခါတလေကျတော့လည်း လောကကြီးဟာ မထင်မှတ်တဲ့ အရာ
တွေ ဖန်ဆင်းတတ်ပါတယ်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနဲ့ ငြိမ်းအေးစွာနေထိုင်ဖို့ သံယောဇဉ်နှောင်
ထုံးကို ခိုင်မြဲအောင်ချည်နှောင်ပြီး အားလုံးနားဆင်ဖို့ ချစ်ခြင်းသံစဉ်သာ
ဖန်ဆင်းချင်သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးသက်သက်နှင့် ခရီးရှည်တစ်ခု
ကို လျှောက်လှမ်းနေရသလို မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းကြား အကြင်နာ
များ အခါလွန်ခဲ့လေပြီ။

ရုတ်တရက် နာကျင်စွာ အော်သံကြားမှာမှ အရာရာတိုင်းကို ထိတ်
မစလန့်စေတတ်သော ကံကြမ္မာက လူတိုင်း၏ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့စေခဲ့ပြီ။
ပူပန်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ ဝေဒနာတို့က အချိန်ကာလကို မှုတ်ညှိ၍ လူနှစ်ယောက်
ကို ခွဲပစ်ခဲ့လေပြီ။ အယ်မှာလဲကွယ် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ . .

“ပြေ ဖျိုဖြူ . . .”
 အိမ်ထဲဝင်ခါနီးမှ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .
 “ဪ . . . ကိုရဲဝင်း . . .”
 ကိုရဲဝင်းနှင့် သူမမတွေ့တာအတော်ကြာပြီပဲ . . .
 “ဒီကိုလာတာပဲလား။ လာလေ . . . အထဲဝင်လေ . . .”
 ကိုရဲဝင်းက ခေါင်းခါသည်။
 “မဝင်တော့ဘူး မေပျိုဖြူ . . .”
 ဟုဆိုပြီး သူ့ထက်အဆမတန်ကြီးနေသော ကလေးဝတ်ရွှေပင်
 တို့ဆွဲတင်သည်။
 “ကိုယ်ဒီနေ့ တောင်ကြီးကို ရုပ်ရှင်အဖွဲ့နဲ့လိုက်သွားရမှာမို့
 လာနှုတ်ဆက်တာပါ . . .”
 “ဪ . . . သိပ်လည်းသောက်မနေနဲ့ဦးနော် ကိုရဲဝင်း . . .”

“မေပျိုဖြူ . . .”
 “ကိုရဲဝင်းက ခေါင်းခါသည်။
 “မေပျိုဖြူအဖေ ကိုယ်က လက်မရှိတယ်လေ . . . မသောက်
 နိုင်တော့လား ပါမက်ခဲကရက် တယ်လို့မှ မဝင်တော့ဘူးဆိုတော်ပြီလေ။
 ပါမက်ခဲက ရုပ်ရှင်ကလေးပါလား။ နောက်ပြီ မတင်နိုင်တော့ဘူးဆို အိပ်တော့
 ဟာပဲဟာ . . .”
 မေပျိုဖြူခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါဘဲ ကိုရဲဝင်းကို
 ကြည့်နေသည်။
 “နောက်ပြီး မေပျိုဖြူ . . .”
 မေပျိုဖြူ စိတ်ဝင်တစား ကိုရဲဝင်းကို ကြည့်နေသည်။
 “ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်နောက်ဆုတ်ပေးပါတယ်။
 ဒါကလည်း မေပျိုဖြူတို့ ချစ်ခြင်းသဘောတရားကို ကျွန်တော်နားလည်လို့
 ပါ . . .”
 မေပျိုဖြူ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။
 “အဲသည်လို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုရဲဝင်း။ ဒါပေမယ့်
 ကျော်စွာမှမရှိတော့တာ . . .”
 “ပြန်တွေ့မှာပေါ့ မေပျိုဖြူ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်တွေ့ကြမှာ
 ပေါ့။ အဲ . . . သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်မတွေ့ရင်လည်း သံသရာအက္ခေ
 တစ်ရာမှာ . . .”
 “သံသရာအက္ခေတစ်ရာ . . .”
 မေပျိုဖြူ၏ အာမေဋီတ်သံ . . . ကိုရဲဝင်းက ငိုမလို ရယ်မလို
 ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကို ပြုံးလိုက်ပြီး . . .
 “ကဲ . . . ကိုယ်သွားမယ်၊ မေပျိုဖြူ . . . အမြဲတမ်း ကံကောင်းပါစေ
 လို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ မေပျိုဖြူနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုလည်း ရဲဝင်းတို့လွဲပြန်
 ပြီးမှသာ သံသရာအက္ခေတစ်ရာပေါ့လို့ပါ . . .”
 မေပျိုဖြူ တာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့။ ကိုရဲဝင်းဆို လွဲတတ်မှန်း
 သူမမတွေ့တာပဲ ခံခဲ့ရပြန်သည်။ တယ်လောက်ထိလွဲသလဲဆိုလျှင် နိုင်ငံ

ကျော်မင်းသားကြီးတစ်ဦးက သူ့အိမ်ရှေ့တွင် နတ်ဆက်ထားသော မနွဲလေး
ဖန်ကိုပင် ကလေးစီးဝန်းမှတ်ပြီး သွားတက်မိ၍ ပြဿနာပင်တက်ဖူး
သေး၏။

“မပြန် မေပျိုဖြူ မေတော့မလို့ . . .”

ကိုရင်၊ ပြန်လှည့်လာ၏။ မေပျိုဖြူက သူ့ကိုငေးလျက် . .

ကိုရင်၊ သူ့ရှေ့ပင်ထဲထည့်လာသော စာအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ . .

“ဟို . . ကျော်စွာနဲ့တွေ့တုန်းက ကျော်စွာက မေပျိုဖြူကိုပေးခိုင်း

လိုက်တာလေ . . . တစ်နေ့က မေပျိုဖြူထွက်သွားတာနဲ့ မပေးဖြစ်လိုက်

ဘူး . . . ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ ဖွင့်မဖတ်ဖြစ်ဘူး . .”

ဟုဆို၍ မေပျိုဖြူ၏ လက်ထဲစာအိတ်တစ်လုံးထိုးပေးခဲ့လေသည်။

“ဟိ . . . ကိုယ် ဒီတစ်ခါတကယ်သွားပြီ မေပို . . .”

ကိုရင်က နတ်ဆက်ပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ပင် ကိုရင်က သွား

တော့မည်ဆိုလျှင် အိမ်ထဲ သုံးလေးခေါက်တော့ ဝင်ပတ်မြဲ . . ။

သူ့လည်း ကိုရင်၊ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေ

သည်။ ကိုရင်၊ ပြန်ကွယ်ထဲမှ လုံးလုံးပျောက်သွားမှ သူ့စာအိတ်ကို ကြည့်မိ

သည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်မကြည့်သေး။ ဖွင့်ဖောက်ကြည့်လျှင်လည်း

ဝေဖန်ရာ ကိုရင်သာရှိမေပျို။

နောက်ဆုံးတော့ . . .

ဖွင့်ဖောက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ . . ဘာရေးထားလဲ သိရ

တာပေါ့။

ဟုကျွေးမိပြီး စာအိတ်ကိုဖောက်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

မေပျိုဖြူ . .

ဒီစာကို ဝါနင့်အတွက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်

ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

နတ်ကောင်ပေါ်တယ် မေပျိုဖြူ . . ။ ကိုရင်၏တာ လူကောင်

လေးပေးမလို့ အင်မတန်လူကြီးလူကောင်းဆန်သူပါ။ နတ်သူနဲ့ ဆုံရတာ

တုရားပေးတဲ့ ဘုရားတစ်ပါးရဲ့ ရရှိသလိုပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဝါနင့်ကိုမှာချစ်တာက နတ်ကိုရင်ကို ဝါနင့်တုန်းကလို
အပြုအမူမျိုးဆင်ခြင်ဖို့ပါပဲ။ ဝါက သည်းခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူက ကြိုက်ချင်
မှကြိုက်မှာလေ . . ။ နောက် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ လူကြီးလူကောင်း
ဆန်ဖို့လိုလာပြီပေါ့။ နောက်ပြီး နတ်ရဲ့ပင်ကိုစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ပေးပါ။
ယောက်ျားလေးတွေကို အနိုင်မယူချင်ပါနဲ့။ ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေး
အနိုင်ယူတာကြိုက်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကော်ဖီကိုလည်း များများမသောက် ပါနဲ့
. . . ထီးကောက်ကြီးကလည်း နတ်ရဲ့မလို့က်ဘူး။ မသောငါးပါနဲ့တော့နော် . . .

နောက်ဆုံး ဝါမှာချစ်တာက

နတ်ရဲ့ဝါဒီဘဝမှာ မဆုံတွေ့ခဲ့ရရင်တောင်

ဒီသံသရာတစ်ကွေ့မှာ မဆုံတွေ့ခဲ့ရရင်တောင် နတ်ရဲ့ချစ်ခြင်း

မေတ္တာကိုရဖို့

တဆက်တိုင်း နတ်တို့ မိသားစုရဲ့ မေတ္တာလမ်းကြားလေးမှာ

ဝါစောင့်နေပါမယ်။

ယခုမှသည် နောင်သံသရာအကျွတ်ရာထိပေါ့။

မေပျိုဖြူစာကို ဖတ်ပြီးပြီးခြင်းအိမ်ထဲကိုပင် မဝင်တော့ဘဲ

“ကျော်စွာ . . .”

ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ သူ၏ ခြေ

လှမ်းများက မေတ္တာလမ်းကြားလေးဆီသို့ . .

၆၀ ဣာလမ်းကြားလေးက တိတ်ဆိတ်စွာ စိမ်းစိုနေသည်။ ဝါးရွက်ကလေးများ လှုပ်ရှားသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရ...
"ကျော်စွာ..."

မေပျိုဖြူ သံကုန်ဟစ်အော်သံနှင့်အတူ ဝါးပင်ပေါ်မှ နေရာအနှံ့ ကျဲဖြာကျလာသော သစ်ရွက်ခြောက်များ... လမ်းတစ်လျှောက် သစ်ရွက်ခြောက်များဝဲပျံနေသည်။ မေပျိုဖြူ အံ့အားသင့်စွာ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လိုက်ငေးကြည့်နေသည်။

တစ်ရွက်လည်းပါသည်။ သရက်ရွက်လည်းပါသည်။ ကုက္ကိုရွက်လည်းပါသည်။ မာလကာရွက်လည်းပါသည်။ အရွက်ခြောက်များက အစုံ၊ မေပျိုဖြူမှက်ရည်များကြားမှ ပြုံးလိုက်မိသည်။

အပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူတစ်ခါတုန်းက သစ်ရွက်ချွေချရန် ငှားခဲ့သော ကောင်လေး...။ ထို့အပြင် သူနှင့်အတူ အခြားကောင်

လေးအများအပြား သစ်ပင်ပေါ် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နှင့် တရွက်ခြောက်များ ချွေချပေးနေသည်။

"လှုပ်လော့ အစ်မ... အခု ကျွန်တော် လစော့ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ပီလမ်းကြားထဲ မလာမပြီ။ စောင့်မော့ရမယ်ဆိုပြီး ဟို တစ်ကိုခိုင်းထားတာ..."

ကောင်လေး ညွှန်ပြရာကြည့်လိုက်တော့...

"ကျော်စွာ..."

မပ်ဝေးဝေး သစ်ရွက်ကြွေသော ဝါးတောထဲတွင် မှန်ဝါးဝါးမြင်ရသော ကျော်စွာ...။ သစ်ရွက်များအများအပြားက သူ့ရှေ့ကြွေကြနေသည်။

မေပျိုဖြူ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

နောက်... သူတို့၏ခြေလှမ်းများက သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်း

ဖြတ်၍...

သစ်ရွက်ချွေပေးရသည့် ကောင်လေးများကတော့ လက်မောင်းကို

ကွကရော...

